

Sygn. akt III CSK 68/16

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa P. N.
przeciwko P. S.A. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 kwietnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 6 sierpnia 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód wnosił o zasądzenie od strony pozwanej zadośćuczynienia w kwocie 100 000 zł oraz odszkodowania w kwocie 19 750 zł, obie należności z ustawowymi odsetkami, w związku ze skutkami wypadku komunikacyjnego z dnia 22 kwietnia 2007 r.

Wyrokiem z dnia 13 listopada 2014 r. Sąd Okręgowy w K. zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 5 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 29 grudnia 2010 r. tytułem zadośćuczynienia, oddalił powództwo w pozostałej części, zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej koszty procesu i rozstrzygnął o opłatach sądowych i kosztach zastępstwa procesowego powoda.

W wyniku apelacji powoda Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 6 sierpnia 2015 r. zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji w ten tylko sposób, że nie obciążył powoda kosztami procesu na rzecz strony pozwanej, a w pozostałej części oddalił apelację.

Sądy obu instancji uznały, w oparciu o kilkakrotnie uzupełnianą opinię instytutu naukowego, że brak normalnego związku przyczynowego pomiędzy wypadkiem komunikacyjnym jakiemu uległ powód, a jego schorzeniem kręgosłupa, które leczone było operacyjnie i utrudnia mu poruszanie się.

W skardze kasacyjnej opartej na zarzutach naruszenia art. 233 § 1 w zw. z art. 391 k.p.c. oraz art. 382 i art. 217 w zw. z art. 227 k.p.c. jak również art. 286 k.p.c. oraz art. 276 k.p.c., powód jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał, że jest ona oczywiście uzasadniona „ponieważ Sąd II instancji rażąco naruszył powołane przepisy postępowania, mające wpływ na wynik sprawy, a w szczególności art. 382 k.p.c. przez bezkrytyczne przyjęcie oceny Sądu I instancji dotyczącej niemożności dokładnego ustalenia powstałej szkody, brak dokonania własnych ustaleń i powielenie ustaleń Sądu I instancji przy jednoczesnym zaniechaniu wykorzystania wszystkich środków dowodowych niezbędnych do wyjaśnienia sprawy. Naruszenie art. 217 § 2 k.p.c. poprzez nieprzeprowadzenie zawnioskowanego przez stronę dowodu na okoliczności mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i jeszcze niewyjaśnione.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonego przepisu nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, bowiem mimo oczywistego nawet naruszenia przepisu wyrok może być prawidłowy (porównaj między innymi postanowienia z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, nie publ.). Podobnie nie jest wystarczające powołanie się przez skarżącego na naruszenie przepisów prawa wskazanych jako podstawy kasacyjne, jak również użycie, nawet kilkakrotne, przymiotników „rażące”, „oczywiste” czy „niewątpliwe” do opisu charakteru naruszenia ani wyrażenie przekonania, że doprowadziło to do naruszenia podstawowych zasad postępowania sądowego i uczciwego procesu, jeżeli nie zostało wykazane, że sąd drugiej instancji rzeczywiście naruszył prawo we wskazany na wstępie, kwalifikowany sposób i wydał oczywiście wadliwy wyrok (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2011 r. V CSK 113/11 i z dnia 22 grudnia 2009 r. I CSK 395/09, nie publ.).

Skarżący nie wykazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w powyższym rozumieniu. Zarzucając naruszenie wskazanych w podstawach kasacyjnych przepisów postępowania powtórzył w istocie uzasadnienie podstaw kasacyjnych i ocenę, że Sądy bezpodstawnie odmówiły dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego, mimo że powód przedstawił prywatną opinię leczącego go lekarza i jego zeznania, podważające opinię instytutu naukowego przeprowadzoną w sprawie. Skarżący pominął jednak bezsporne okoliczności, że opinię w sprawie wydawał na jego wniosek specjalistyczny instytut naukowy: Zakład Medycyny Sądowej [...] Uniwersytetu [...], który kilkakrotnie ustosunkowywał się do zeznań złożonych w sprawie przez lekarza prowadzącego leczenie powoda i jego

prywatnej opinii krytycznej wobec opinii sądowej, wyjaśnił wątpliwości, odniósł się do krytycznych uwag i podtrzymał stanowczo opinię o braku normalnego związku przyczynowego pomiędzy urazem jakiego powód doznał w wypadku komunikacyjnym a stwierdzonym schorzeniem kręgosłupa. Skarżący pominął także to, że nie zgłosił zastrzeżeń do kompetencji instytutu składającego opinię ani do założeń metodologicznych lub faktycznych przyjętych w opinii, jak również błędów logicznych czy niepoddających się ocenie wniosków opinii, a jedynie zarzucił jej sprzeczność z oceną jego lekarza, zaś po oddaleniu wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego nie zgłosił zastrzeżenia, o którym mowa w art. 162 k.p.c. Tym samym nie wykazał, że w wyżej opisanych okolicznościach sprawy niedopuszczenie przez Sądy dowodu z opinii kolejnego biegłego stanowiło oczywiste naruszenie prawa, prowadzące do wydania oczywiście wadliwego wyroku przez Sąd drugiej instancji.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. oddalił wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.